

**הסוכנות היהודית גיירה
את הנערה הצרפתייה
בפאריס באמצעות רב
אורתודקסי- אבל הרבנים
בארץ מסרבים להכיר
בגיור מסיבה ביורוקרטית**

הכלה סילביה אלימלך

החתן בני אלגאי

החתונה שלא תהיה

מאוחר יותר, בעת גיורה, הוחלף שמה לאסתר. כשהיתה אסתר בת תשעה חודשי שים, ניספתה האם בתאונת דרכים. האב יוסף נותר לבדו עם ילדתו הקטנה. כשהיתה הפעוטה בת שנתיים הכיר יוסף את רוזינה בואטו. נוצרייה שעבדה עימו במעבדה. השניים החליטו להיות יחד ללא נישואין. הסיבה להחלטתם: בנישואין אזרחיים עלולים להיווצר קשיים בקשר למעמד בני הווג, וקשיים אלה עלולים גם לפגוע בילדיהם המשותפים. רוזינה גידלה את הילדה כמעט לבדה. כשחלה יוסף והיה מרותק למיטת בית החולים במשך חמש שנים, היתה זו רוזינה שפירנסה את המשפחה. בינתיים נולדה הבת השנייה, ורוזינה, שזכתה בשם מרים בעיקבות גיורה. ב-1971 החליט יוסף לעלות לישראל עם בני משפחתו. "עובתי הכל בפאריס, את כל רכושי את עבודתי ואת ביתי", מספר יוסף, "ועליתי לארץ כיהודי טוב." אך במשרדי הסוכנות בפאריס הציבו (המשך בעמוד 49)

א ינך יכולה להינשא. משום שאינך יהודיה." אמר הרב לנערה הר מעוברת בת השבע-עשרה וחצי שעמדה לפניו. "בשום מקום לא מצאנו תעודות המצביעות על גיורך." אסתר סילביה הנדהמת החוירה, פנתה לרב ואמרה: "אבל אני יהודיה! גויירתי בפאריס, בגיל תשע, כשעליתי לארץ עם מישפחתי." אך הרב בשלו: "לא מצאנו שום תעודות המעידות על כך, לכן לא נוכל להשיאך עם בחיר ליבך ברבנות." אסתר סילביה אלימלך פרצה בבכי מר למשמע דברי הרב. סיפרה על כך ל"חברת הנדהם, שהמתין מאחורי הדלת. לפתע, אחרי 11 שנים שבהן גדלה כ"יהודיה, הטיחו בפניה שהיא נוצרייה ושלא תוכל להינשא, למרות שהיא נושאת את כרסה בין שיניה. סיפוריה של מישפחת אלימלך התחיל בצרפת, כאשר האב, יוסף אלימלך, הכיר את אשתו הראשונה, לוסיה רודריגו הנוצרית. נולדה להם בת, שלה קראו סילביה.

בהריין
סילביה נמצאת בחודש השלישי להריונה, מתכוננת באהבה על בן זוגה, החייל בני אלגאי. מימין: סילביה מחזיקה בסכנות הנישואין; משמאל: האם החורגת רוזינה בואטו, שהרבנות סירבה לגיירה, מדליקה נרות שבת.